

Sygn. akt II KZ 38/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **T. P.** o wznowienie postępowania  
w sprawie V W [...] Sądu Rejonowego w W.  
zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 6 kwietnia 2010 r., sygn. akt IX Waz [...]  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 30 września 2014 r.  
zażalenia ukaranego  
na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt II AKo [...],

### **p o s t a n o w i ł:**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### **UZASADNIENIE**

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] odmówił przyjęcia wniosku ukaranego T. P. w powyżej wskazanej sprawie, w oparciu o przepisy art. 120 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., jako nieodpowiadającego wymogom z art. 545 § 2 k.p.k.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł ukarany.

Zakwestionował w nim rzetelność podejmowanych przez wyznaczonego mu w postępowaniu wznowieniowym obrońcę z urzędu działań, podniósł uwagi krytyczne odnośnie opinii biegłego, z której to dowód był podstawą uznania go sprawcą wykroczenia w sprawie której jego wniosek o wznowienie postępowania dotyczy, a także domagał się „ponownego wyznaczenia obrońcy z urzędu ponieważ

pierwszy adwokat nie przejawiał zainteresowania sprawą, a jego nie stać na opłacenie adwokata”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Stwierdzone w sprawie okoliczności dowodzą całkowitej zasadności zaskarżonego nim zarządzenia.

Nie ulega wszak wątpliwości, że przepis art. 545 § 2 k.p.k. (mający też w niniejszym postępowaniu zastosowanie, zgodnie z treścią art. 113 § 1 k.p.w.) wprowadza tzw. przymus adwokacko – radcowski dla czynności sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Oznacza to, że tylko wniosek o wznowienie postępowania, który jest sporządzony przez adwokata lub radcę prawnego może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania. Stąd, skoro złożony przez ukaranego wniosek tego wymogu nie respektował, słusznie, z mocy przywołanych w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia przepisów, odmówiono jego przyjęcia. Poprawność tej decyzji nadto warunkuje fakt, iż nastąpiła ona po bezskutecznym wezwaniu ukaranego do usunięcia tych braków formalnych wniosku, w terminie 7 dni i pod rygorem pozostawienia wniosku bez dalszego biegu (k. 271), a także i to, że ukarany w niniejszym postępowaniu wznowieniowym miał już wyznaczonego obrońcę z urzędu, który jednak nie znalazł podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie ukaranego. Tym samym ukarany miał już w dotychczasowym postępowaniu wznowieniowym zapewnione prawo do obrony i brak jest obecnie jakichkolwiek przesłanek do uznania, że obrońca ten powierzone mu obowiązki wykonał w sposób nierzetelny. Wprost przeciwnie, treść opinii którą ten obrońca sporządził oceniana w kontekście wskazanych przez samego ukaranego w przedmiotowym wniosku przyczyn wznowienia, jak też określonych w przepisach art. 540 – 542 k.p.k. jedynie dopuszczalnych podstaw wznowienia – nie potwierdza takich zarzutów. Podobnie też jako nieuprawnione należy ocenić sugestie ukaranego, iż stanowisko obrońcy z urzędu jest następstwem nie otrzymania „gaży za swe czynności”, skoro (niezależnie od dowolności samych w sobie takich domniemań) obrońca ten nie chciał zasądzenia na swoją rzecz wynagrodzenia za wykonane w niniejszym postępowaniu czynności.

Brak jest zatem jakichkolwiek racjonalnych względów do uznania zasadności wniosku ukaranego o wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu. Samo niezadowolenie ze sposobu prowadzenia obrony przez poprzedniego obrońcę z urzędu, które prezentuje ukarany nie może stanowić samoistnej i wyłącznej przesłanki uznania zasadności tego wniosku.

Nadmienić też należy, że ukaranemu postanowieniem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny wyznaczył wspomnianego obrońcę z urzędu, m.in. na podstawie art. 22 k.p.w. (k. 4), pomimo że nie dopełnił on powinności wykazania, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez poważnego uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Na tą okoliczność nie przedstawił on bowiem żadnych dokumentów, ograniczając się tylko do samych (i to niekonkretnych) pisemnych deklaracji (por. k.256 – 257 akt V W [...]) o swojej niezamożności, a w sprawie nie było innych danych, które by prawdziwość tych jego twierdzeń potwierdzały (przed Sądem Rejonowym odmówił on wskazania na ten temat jakichkolwiek okoliczności (k. k. 60 w/w akt).

W tym stanie sprawy brak jest podstaw do podważenia trafności zaskarżonego zarządzenia i uznania go – zgodnie z wolą ukaranego - za bezzasadne.

[aw]